

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **J. Č.**, zastoupená JUDr. Jiřinou Jirákovou, advokátkou se sídlem Třebízského 175, Slaný, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 12. 2005, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 14. 2. 2007, č. j. 42 Cad 41/2006 – 105,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně brojí včas podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Praze (dále též „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba směřující proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 27. 12. 2005, č. X. Rozhodnutím žalované byl žalobkyni podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) odňat od 20. 2. 2006 plný invalidní důchod. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Kladno (dále jen „OSSZ Kladno“) ze dne 9. 12. 2005 již není žalobkyně plně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její schopnost soustavné výdělečné činnosti o 50 %. Podle tohoto posudku je žalobkyně pouze částečně invalidní, o jejím nároku na částečný invalidní důchod bude rozhodnuto dodatečně. Dle ustanovení § 39 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec plně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 66 %.

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 14. 2. 2007, č. j. 42 Cad 41/2006 – 105, zamítl žalobu žalobkyně podanou proti tomuto rozhodnutí žalované. Krajský soud provedl důkaz posudkem o zdravotním stavu žalobkyně ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalované, vypracovaným dne 6. 4. 2006 posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí zřízenou podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“). Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí pro Středočeský kraj (dále jen „posudková komise“) stanovila jako rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalované chronickou astmoidní bronchitidu se středně těžkou smíšenou ventilační poruchou. Procentní míra poklesu schopnosti soustavné výtěžné činnosti dle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění, ve znění platném v době vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „vyhláška č. 284/1995 Sb.“), dle kapitoly VIII., oddílu B, položce 3, písm. c) činila 50 %, přičemž posudková komise hodnotila na horní hranici procentního rozmezí i se zohledněním ostatních nemocí. Pro uplatnění ust. § 6 odst. 4 uvedené vyhlášky již posudková komise s ohledem na středoškolskou kvalifikaci nenalezla další posudkový důvod. Posudková komise nezhodnotila dle písm. d), neboť u posuzované nebylo objektivními lékařskými nálezy ani objektivním přešetřením při jednání prokázáno těžké perzistující astma 4. stupně s kontinuálními příznaky. Dle posudkového zhodnocení byla žalobkyně k datu vydání napadeného rozhodnutí žalované částečně invalidní podle ust. § 44 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Žalobkyně se závěrem posudku posudkové komise nesouhlasila, proto bylo řízení doplněno znaleckým posudkem znalce MUDr. A. Š., jenž se vyjadřoval ke zdravotnímu stavu žalobkyně v době vydání přezkoumávaného rozhodnutí žalované, ke zhodnocení dodatečně předložených zpráv, k posouzení znaleckého posudku katedry posudkového lékařství Institutu postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví (dále též „IPVZ“), dokončeného dne 6. 4. 2004. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně tento znalec určil shodně s posudkovou komisí astma a celkovou míru poklesu schopnosti soustavné výtěžné činnosti zhodnotil na 45 %.

Podle krajského soudu jak posudková komise, tak i znalec MUDr. A. Š., měli dostatek podkladů pro zjištění zdravotního stavu žalobkyně, jejich závěr shodný s posouzením lékařem OSSZ Kladno pokládá krajský soud za přesvědčivý a náležitě zdůvodněný. V posuzované věci vycházela posudková komise ze spisové dokumentace OSSZ Kladno, podle funkčních vyšetření zdravotní stav žalobkyně byl popsán jako dlouhodobě nepříznivý, ale stabilizovaný, bylo náležité zdůvodněno, že dřívější příznání plné invalidity je posudkově irelevantní, v obecné rovině byla uvedena i možnost pracovního zařazení žalobkyně. Znaleckým posudkem MUDr. A. Š. bylo rovněž prokázáno, že žalobkyně v době rozhodné byla pouze částečně invalidní. Znalec se v posudku zabýval vývojem zdravotního stavu žalobkyně a podrobně se vyjádřil k předchozím hodnocením posudkovými lékaři. Další návrh žalobkyně na doplnění řízení vypracováním revizního znaleckého posudku krajský soud odmítl pro nadbytečnost.

Krajský soud uzavřel, že napadené rozhodnutí žalované nebylo vydáno v rozporu se zákonem o důchodovém pojištění, neboť žalobkyně nebyla k datu vydání rozhodnutí plně invalidní podle ust. § 39 odst. 1, 2 citovaného zákona, a proto žalovaná rozhodla v souladu se zákonem, pokud žalobkyni plný invalidní důchod odňala ve smyslu ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, neboť u žalobkyně činil pokles schopnosti soustavné výtěžné činnosti méně než 66 %. Proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Praze žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) uplatnila důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Stěžovatelka namítla, že v dané věci byl projednán již dvakrát, ale se zcela odlišným závěrem bez náležitého odůvodnění prakticky stejný případ, mezi týmiž účastníky, opět o plný invalidní důchod stěžovatelky. Její zdravotní stav se od doby přiznání plného invalidního důchodu nezlepšil, ale naopak zhoršil, kromě všech tehdy zjištěných diagnóz trpí dalšími dvěma diagnózami – lypofunkcí štítné žlázy a obezitou v důsledku dlouhodobého užívání kortikoidů, přesto žalovaná stěžovatelce plný invalidní důchod odňala. V této souvislosti se krajský soud podle stěžovatelky náležitě nevypořádal s jejími námitkami a neprovedl veškeré potřebné důkazy. Dále krajský soud nevyhověl návrhu stěžovatelky, aby její zdravotní stav posoudil s ohledem na značný počet jejích onemocnění IPVZ, tento svůj postup náležitě neodůvodnil a stanovil místo IPVZ jako znalce v řízení před krajským soudem MUDr. A. Š.. Vyhotovený znalecký posudek MUDr. A. Š. považuje stěžovatelka za tendenčně zaměřený, neobjektivní, a proto mělo být krajským soudem nařízeno vypracování znaleckého posudku revizního. Nesouhlasí se závěry znalce MUDr. A. Š., týkající se jeho prohlášení nevěrohodnosti znaleckého posudku IPVZ ze dne 6. 4. 2004. Z tohoto důvodu stěžovatelka dovozuje, že měl být proveden doplňující znalecký posudek IPVZ k tvrzením MUDr. A. Š., případně alespoň jejich vyjádření. Krajský soud se podle názoru stěžovatelky nezabýval jejími námitkami ze dne 14. 2. 2007 uvedenými v protokolu z jednání a věc posoudil nesprávně skutkově i právně. Stěžovatelka na závěr navrhla, aby napadený rozsudek krajského soudu Nejvyšší správní soud zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatelka v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka uvedla důvod kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá obecně buď v tom, že správně zjištěný skutkový stav je subsumován pod nesprávnou právní normu nebo je sice vybrána správná právní norma, ale následně je nesprávně vyložena či aplikována. Dále stěžovatelka namítla naplnění kasačního důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Stěžovatelka napadla rozsudek krajského soudu i z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy z důvodu nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku soudu spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě též v jiné vadě řízení, mohla-li mít tato vada za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Přednostně se Nejvyšší správní soud zabýval důvodností námitky stěžovatelkou tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, neboť nepřezkoumatelnost je vadou tak závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by to stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. ust. § 109 odst. 3 s. ř. s.). Z odůvodnění napadeného rozsudku je dle názoru Nejvyššího správního soudu dostatečně zřejmé, z jakých právních ustanovení krajský

soud vycházel a jak posoudil vzájemný vztah mezi nimi, i k jakému závěru ho tyto úvahy dovedly. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil tvrzení stěžovatelky, že rozsudek krajského soudu neobsahuje dostatek důvodů, na nichž výrok o zamítnutí žaloby spočívá. Rozsudek by totiž byl podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS) nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, nebylo-li by z jeho odůvodnění zřejmé, proč krajský soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, zejména jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Podobně by bylo třeba posoudit i situaci, kdy by krajský soud opomněl přezkoumat jednu ze žalobních námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73). Tak tomu však v projednávané věci nebylo. Závěry krajského soudu i úvahy, pomocí nichž k těmto závěrům v reakci na žalobní body dospěl, jsou v odůvodnění rozsudku srozumitelně vyjádřeny, proto mohou být podrobeny přezkumu Nejvyšším správním soudem, samozřejmě pouze v rozsahu a z důvodů uvedených v kasační stížnosti.

Stěžovatelka spatřuje pochybení krajského soudu [pozn. soudu: vadu řízení před soudem, která mohla mít tato vada za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] současně v tom, že krajský soud neprovedl důkaz revizním znaleckým posudkem Institutu postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví, jehož vyžádání stěžovatelka výslovně navrhovala. K tomuto tvrzení Nejvyšší správní soud konstatuje, že v řízení před krajským soudem byl zdravotní stav stěžovatelky zjištěn dostatečným způsobem, jednak prostřednictvím posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, jednak i ustanoveným znalcem. Jak již v odůvodnění svého rozsudku uvedl krajský soud, je rozhodnutí o nároku ve věcech důchodového zabezpečení závislé především na odborném posouzení zdravotního stavu občana, a to ve správním řízení lékařem příslušné okresní správy sociálního zabezpečení, v přezkumném řízení soudním pak posudkovou komisí, případně soudním znalcem. S ohledem na námitky stěžovatelky uplatněné při ústním jednání dne 7. 6. 2006 krajský soud ustanovil znalce MUDr. A. Š. k podání dalšího znaleckého posudku. Žádný procesní předpis však soudu neukládá povinnost provést každý navržený důkaz, tím méně vyhovět návrhu účastníka na ustanovení konkrétního znalce. Podle ustanovení § 52 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodne, který z navržených důkazů provede a může provést i důkazy další, existují-li i po vypracování posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí pochybnosti o příčinách dlouhodobě nepříznivého stavu posuzovaného, resp. o adekvátnosti posouzení míry poklesu jeho schopnosti soustavné výdělečné činnosti. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na právní názor prezentovaný v nálezů Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 92/95, podle něhož „...*zásadně nelze spatřovat porušení čl. 36 Listiny v tom, že soud nevyhoví všem důkazním návrhům účastníka, neboť jen soudu přísluší rozhodnout, které z navržených důkazů provede a které nikoliv* (§ 120 odst. 1, 2 o. s. ř.), *to však platí pouze pokud lze na skutkový stav v dané věci bezpečně usoudit* (srov. rozhodnutí Ústavního soudu ČR, sp. zn. III. ÚS 150/93).“ Výběr určitého znalce k podání znaleckého posudku je tak plně v kompetenci příslušného soudu. MUDr. A. Š. je kvalifikovaným znalcem z oboru posudkového lékařství, jak lze ověřit z Evidence znalců a tlumočnicků Ministerstva spravedlnosti, volně dostupné na www.justice.cz, a nelze tudíž zpochybňovat jeho odbornou způsobilost pouhým upřednostňováním jiného znalce.

Ohledně principu hodnocení jednotlivých důkazů Nejvyšší správní soud odkazuje na ust. § 132 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s ust. § 64 s. ř. s., podle něhož soud hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo za řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Při hodnocení důkazu znaleckým posudkem se pak soud musí zabývat tím, zda posudek znalce má všechny formální náležitosti, zejména pak posoudit, zda jsou jeho závěry náležitě odůvodněny a zda jsou podloženy

obsahem nálezu, zda znalec vyčerpal úkol v rozsahu, jak mu byl zadán, resp. zda přihlédl ke všem skutečnostem, s nimiž se měl vypořádat.

Krajský soud dospěl při hodnocení posudku MUDr. A. Š. k závěru, že splňuje požadavky úplnosti skutečných zjištění a přesvědčivosti posudkových závěrů, a že také odstranil veškeré pochybnosti týkající se posuzovaného zdravotního stavu stěžovatelky, neboť na základě objektivních lékařských nálezů objasnil vývoj jejího zdravotního stavu, včetně hodnocení všech zjištěných postižení stěžovatelky. Nejvyšší správní soud se s tímto hodnocením plně ztotožňuje. Rovněž dle jeho názoru je předmětný posudek dostatečně podrobný, důsledný a přesvědčivý. Zcela uspokojivě tak splnil účel, pro který bylo jeho vypracování uloženo, a odstranil pochybnosti ohledně sporných skutečností. Posudkový lékař OSSZ Kladno, posudková komise i znalec MUDr. A. Š. dospěli při posuzování zdravotního stavu stěžovatelky ke shodným závěrům, určili jako rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého stavu stejné zdravotní postižení, a proto krajský soud správně usoudil, že bez pochybností o zjištěném zdravotním stavu stěžovatelky není dán důvod pro vypracování revizního znaleckého posudku. Stěžovatelkou opakovaně namítaný znalecký posudek Institutu postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví ze dne 6. 4. 2004 by mohl být důvodem pro revizní znalecký posudek toliko v případě, pokud by pocházel alespoň z období přiměřeně předcházejícího dni napadeného rozhodnutí žalované, což téměř dva roky starý posudek nesplňuje. Soudní praxe se k revizním znaleckým posudkům uchyluje zejména v případě, že v dané věci existuje několik rozdílných znaleckých posudků pocházejících ze stejného období. V případě stěžovatelky se však o takovou situaci nejedná.

Stěžovatelka vytýká napadenému rozsudku, že žalovaná ani krajský soud při posuzování předpokladů pro odnětí plného invalidního důchodu nezhodnotily správně její zdravotní stav. Nejvyšší správní soud považuje skutkový stav zjištěný v předchozích řízeních za řádně prokázaný. Podkladem pro rozhodnutí žalované byl posudek lékaře OSZZ ze dne 9. 12. 2005, podle něhož činila míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky 50 %. Žalovaná postupovala při vydávání napadeného rozhodnutí způsobem upraveným v zákoně č. 582/1991 Sb. Krajský soud posoudil zdravotní stav stěžovatelky ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí posudkem posudkové komise, jež určila procentní míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti shodně 50 %. Následně si krajský soud k odstranění pochybností ohledně stěžovatelčina zdravotního stavu opatřil znalecký posudek znalce MUDr. A. Š.. Všechny provedené posudky stanovily jako rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatelky totožné zdravotní postižení. Další zdravotní postižení stěžovatelky – mj. hypofýza štítné žlázy a obezita – byly posudkovou komisí zohledněny při hodnocení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti na horní hranici procentního rozmezí pro dané rozhodující zdravotní postižení stěžovatelky. S hodnocením posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí i znalce MUDr. A. Š. krajským soudem se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje. Posudková komise i ustanovený znalec vycházeli při zpracování posudkových závěrů z lékařských nálezů vydaných před i po vydání napadeného rozhodnutí žalované. K dispozici byl i posudkový spis zachycující vývoj stěžovatelčina zdravotního stavu od doby, kdy byla uznána plně invalidní; Nejvyšší správní soud má tedy za to, že posouzení stěžovatelčina zdravotního postižení bylo učiněno řádně a objektivně. Ostatně stěžovatelka nevznáší konkrétní námitky ve vztahu k postupu posudkové komise či znalce stran určení jejího rozhodujícího zdravotního postižení, namítá však, že její zdravotní stav se od doby přiznání plné invalidity nezlepšil, ale naopak se zhoršil. Se stěžovatelkou lze souhlasit potud, pokud uvádí, že její zdravotní stav se nezlepšil. Přitom v řízení o dávkách důchodového pojištění je třeba při zániku nároku na dávku podmíněnou dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem určit důvod zániku plné či částečné invalidity, kterými jsou podle dosavadní soudní praxe zlepšení či stabilizace zdravotního stavu nebo dřívější posudkový omyl, případně nadhodnocení

zdravotního stavu. Právě stabilizaci zdravotního stavu považuje posudková komise v případě stěžovatelky za důvod zániku plné invalidity (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2003, č.j. 3 Ads 7/2003 – 42, publikovaný pod č. 198/2004 Sb. NSS). Posudková komise i ustanovený znalec se s tímto závěrem ve svém posudku přesvědčivě vypořádali, krajský soud neměl pochybnosti o přesvědčivosti a úplnosti vypracovaných posudků a proto nebyl dán důvod k tomu, aby shledal naplnění podmínek pro nařízení případného dalšího odborného vyšetření stěžovatelky. Nelze se tedy ztotožnit s názorem stěžovatelky, že byl dán důvod pro zrušení rozhodnutí žalované, neboť zde nebyly pochyby o správném zjištění zdravotního stavu stěžovatelky ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Ve správním i v soudním řízení bylo tedy prokázáno, že stěžovatelka k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí žalované podmínky plné invalidity ve smyslu ust. § 39 zákona o důchodovém pojištění nesplňovala, neboť v důsledku dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 50 % (posudek znalce 45 %), což odpovídá částečné invaliditě, nikoliv však invaliditě plné. Pokud tedy za situace, kdy bylo postaveno najisto, že pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky nedosahoval 66 % potřebných pro přiznání plného invalidního důchodu a nejednalo se ani o situaci, kdy by byla stěžovatelka schopna soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek, žalovaná stěžovatelce nepřiznala plný invalidní důchod, postupovala v souladu se zákonem. Rozsudku Krajského soudu v Praze, jenž takové rozhodnutí žalované shledal zákonu odpovídajícím, tedy nelze vytknout nezákonnost, tudíž není dán ani důvod kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Přesvědčení stěžovatelky, že dosahuje plné invalidity, je přesvědčením subjektivním, a nemá oporu ve výsledcích provedeného dokazování.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že stěžovatelkou uplatněné důvody kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. nejsou dány, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou dle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., neboť neúspěšné stěžovatelce náhrada nákladů řízení nepřisluší a žalované v dané věci náhradu nákladů řízení nelze přiznat.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. března 2008

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu